

Jurnal de misionar în Uganda: O minge și o bicicletă pot face minuni în Africa

„O minge și o bicicletă pot face minuni în Africa” spune Mihaela Enea, o tânără din România care de peste o lună se află în Uganda și aduce copiilor de acolo bucurie prin diferite activități și ateliere specifice unor tabere de vară.

Povestea este simplă, dar foarte interesantă. Mihaela, Irina și Florin Enea sunt trei frați din Bacău stabiliți în Cluj care, la îndemnul duhovnicului, au plecat pe continentul african pentru a oferi daruri neprețuite: zâmbete și bucurii.

„Ce facem noi aici?”

„Ce facem noi aici? Răspundem la apelul unor oameni din Africa care au spus că vor să facă tabere pentru copiii lor din sate”.

„Tabere, școli de vară, care în România deja se întâmplă de ani buni. De asta

suntem aici. Și atât mie cât și Irinei și lui Flo ne plac copiii mult de tot și ne dorim să facem asta”, relatează Mihaela Enea pe blogul ei.

După o călătorie lungă cu avionul au ajuns în Uganda, pe aeroportul din Entebbe, în data de 30 martie 2019. Acolo au fost așteptați de Părintele Antonios din cadrul Bisericii Ortodoxe a Ugandei (Patriarhia Alexandriei) care i-a condus la Mănăstirea Sfânta Maria Egipteanca din Kampala, unde au fost și cazați.

„O mănăstire situată în capătul unui sat, o mănăstire unde 3 măicuțe se îngrijesc de 40 de orfane. Fetele erau acolo și ne așteptau”.

Și de atunci a început aventura, o experiență formatoare pentru cei trei frați, precizează Mihaela.

„Sunt conștientă că sunt aici nu pentru că vreau să salvez copiii din Africa, ci pentru că vreau în primul rând să mă salvez pe mine”.

În perioada petrecută în Africa, cei trei români au fost în mai mult de 10 sate și s-au întâlnit cu peste 3000 de copii. Acolo, copiii nu prea au noțiunea de joacă, mărturisește Mihaela Enea pe blog.

Ei nu știu să se joace pentru că trebuie să învețe, trebuie să facă domestic work, asta implicând pentru unii mersul ăla de kilometri întregi pentru câțiva litri de apă și dacă mai au timp să se și joace bine, dacă nu, aia e”.

Dacă vrea să facă ceva în viața asta trebuie să învețe și să facă treabă, nu să se joace, mi-a spus o mămică.

– Mihaela Enea

„În cazul ăsta, ce-am avut de făcut a fost să-i învățăm cum să se joace. Cea mai provocatoare parte este să vadă că o minge poate fi folosită pentru a juca și

altceva în afară de fotbal și, totodată, să vadă că și profesorii sunt ființe umane și că se pot juca și ei”.

Ortodoxia în Uganda

Conducerea Republicii Uganda a recunoscut religia Ortodoxă în 1946. Biserica Ortodoxă a Ugandei aparține de Patriarhia Alexandriei și este condusă de Mitropolitul Jonah Lwanga.

Însă, Ortodoxia pe continentul african implică foarte multe provocări. În urma unui dialog cu Mitropolitul de Rwanda, Irina a evidențiat câteva dintre aceste dificultăți.

„Se botează mulți oameni, dar în Biserică rămân puțini. Este foarte greu să îi ții pentru că nu are cine să îi catehizeze. O altă problemă este faptul că ei vin cu multe convingeri și idei care sunt greu de schimbat. Dacă, de exemplu, au copilul bolnav, iar tu le oferi ajutor, sunt dispuși să renunțe la comunitatea religioasă din care fac parte și să vină la tine. Adică este o credință de suprafață, nu există esența”.

Cei care vin în Biserică aduc cu ei și anumite superstiții care îi despart de esența Ortodoxiei.

„Într-o zi de botez, după ce a terminat slujba, a ieșit din apă un șarpe mare. Atunci oamenii au început să spună că, de fapt, Episcopul face vrăji peste ei. Șarpele s-a retras, iar Mitropolitul Inochentie s-a așezat pentru o discuție lungă lămuritoare pentru popor”.

„O altă problemă este faptul că toiagul Înaltpreasfințitului (cârja arhierească – n.r.) are cap de șarpe. Poporul a spus că de fapt el lucrează cu puteri demonice. Atunci a trebuit să le explice multe. Le-a spus despre Moise. Și că el se aseamănă într-un fel lui. Și multe altele”, spune Irina.

Apoi, misiunea pe care clericii o desfășoară pe continentul african nu este una deloc ușoară. Din contră, dificultățile par uneori de netrecut însă cu ajutorul divin niciun obstacol nu este absolut.

Irina ne-a povestit despre viața Mitropolitului Inochentie care emană „smerenie, pace și dragoste”, dar care „a avut multe provocări”.

„Este singura persoană ortodoxă din familia lui. Mama sa a murit când el avea 12 ani. Când a început să slujească nu aveau absolut nicio construcție. Avea o mașină. Noaptea dormea în mașină, iar ziua lucra pentru Dumnezeu. Când îl întreba oamenii unde locuiește, le spunea că la hotel □□”.

Irina a relatat un moment în care Episcopul Silvestru a slujit în mijlocul unei comunități ortodoxe din nordul orașului Gulu, comunitate care „a insistat, a insistat și iar a insistat să i se construiască o biserică” și să i se trimită un preot.

Lăcașul de cult a fost construit în 2008, însă nu are acoperiș. În 12 mai a fost oficiată a treia Sfântă Liturghie.

Cu acest prilej, Episcopul Silvestru le-a promis că îi va ajuta în finalizarea acoperișului, fapt pentru care comunitatea i-a dăruit ... o sticlă de ulei.

„Uleiul este făcut din nuci de cocos foarte mici, ca arahidele în cochilie. Episcopul ne-a spus că uleiul nu este de cea mai bună calitate, dar pentru ei este cel mai bun. Prin urmare, au dăruit ce aveau mai bun”.

Experiența și trăirile celor trei frați pe continentul african nu se pot sintetiza într-un articol, nefiind acesta scopul materialului publicat. Cei trei misionari, care se vor întoarce în România miercuri, 15 mai 2019, sunt un exemplu de urmat, pentru că fiecare din noi are capacitatea de a deveni lumina lumii.

basilica.ro